

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Husqvarna AB

Druga strona postępowania: Lidl E-Commerce International GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustalenie chwili, która ma znaczenie dla obliczenia okresu nieużywania w ramach stosowania art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ i art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ⁽²⁾, należy dokonywać w oparciu o przepisy tych rozporządzeń, w wypadku, gdy roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do unijnego znaku towarowego zgłoszone zostało przed upływem pięcioletniego okresu nieużywania?
- 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy dla celów obliczania pięcioletniego okresu nieużywania, o którym mowa w art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, należy odnieść się do daty wystąpienia z roszczeniem wzajemnym czy też do daty ostatniej rozprawy w instancji odwoławczej - w przypadku gdy roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do unijnego znaku towarowego zostało wniesione przed upływem pięcioletniego okresu nieużywania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009 L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (UE) nr 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017 L 154, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 30 sierpnia 2019 r. – EU/PE Digital GmbH.

(Sprawa C-641/19)

(2020/C 27/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EU

Strona pozwana: PE Digital GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 14 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. ⁽¹⁾ w świetle motywu 50 dyrektywy 2011/83 należy interpretować w ten sposób, że należną od konsumenta „kwotę, która jest proporcjonalna do zakresu świadczeń spełnionych do chwili, w której konsument poinformował przedsiębiorcę o skorzystaniu z prawa do odstąpienia od umowy, w porównaniu z całym zakresem umowy” należy – w przypadku umowy, zgodnie z którą nie jest spełniane jednolite świadczenie, lecz świadczenie złożone, które składa się z kilku świadczeń częściowych – obliczyć wyłącznie pro rata temporis, w przypadku gdy konsument wprawdzie dokonuje zapłaty za świadczenie złożone zgodnie z zasadą pro rata temporis, lecz świadczenia częściowe są spełniane w różnym tempie?
- 2) Czy art. 14 ust. 3 dyrektywy 2011/83 należy interpretować w ten sposób, że należną od konsumenta „kwotę, która jest proporcjonalna do zakresu świadczeń spełnionych do chwili, w której konsument poinformował przedsiębiorcę o skorzystaniu z prawa do odstąpienia od umowy, w porównaniu z całym zakresem umowy” należy obliczyć wyłącznie pro rata temporis również wówczas, gdy jedno ze świadczeń (częściowych) spełniane jest wprawdzie w sposób ciągły, lecz na początku okresu obowiązywania umowy ma większą lub mniejszą wartość dla konsumenta?

- 3) Czy art. 2 pkt 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. ^(?) należy interpretować w ten sposób, że „treści cyfrowe” w rozumieniu art. 2 pkt 11 dyrektywy 2011/83 i art. 2 pkt 1 dyrektywy 2019/770 stanowią mogą również takie pliki, które udostępnione zostały jako świadczenie częściowe w ramach świadczenia złożonego spełnionego w głównej mierze jako „usługa cyfrowa” w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy 2019/770, co skutkowałoby tym, że przedsiębiorca mógłby doprowadzić do wygaśnięcia prawa do odstąpienia od umowy w odniesieniu do świadczenia częściowego zgodnie z art. 16 lit. m) dyrektywy 2011/83, lecz – gdyby przedsiębiorcy się to nie powiodło – konsument mógłby odstąpić od umowy w całości, a z uwagi na art. 14 ust. 4 lit. b) ppkt (ii) dyrektywy 2011/83 nie musiałby płacić rekompensaty z tytułu takiego świadczenia częściowego?
- 4) Czy art. 14 ust. 3 dyrektywy 2011/83 w świetle motywu 50 dyrektywy 2011/83 należy interpretować w ten sposób, że uzgodniona umownie za usługę łączna cena w rozumieniu art. 14 ust. 3 zdanie trzecie dyrektywy 2011/83 jest „nadmierna”, jeżeli jest ona znacznie wyższa niż łączna cena uzgodniona przez tego samego przedsiębiorcę z innym konsumentem za identyczną usługę z takim samym okresem obowiązywania umowy i w pozostałym zakresie na tych samych warunkach ramowych

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64)

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz.U. 2019, L 136, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankenthal (Niemcy) w dniu 17 września 2019 r. – OK/Daimler AG.

(Sprawa C-685/19)

(2020/C 27/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Frankenthal

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: OK

Strona pozwana: Daimler AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. a) rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽¹⁾ należy interpretować i stosować w ten sposób, że konieczność stosowania urządzeń ograniczających skuteczność działania w rozumieniu tej normy należy potwierdzić wyłącznie w wypadku, jeśli zabezpieczenia silnika przed uszkodzeniem lub awarią i bezpieczeństwa użytkownika pojazdu nie można było zapewnić nawet przy wykorzystaniu najnowocześniejszej technologii dostępnej w momencie uzyskania homologacji typu dla danego modelu pojazdu?
- 2) Na wypadek udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy z innych powodów – na przykład takich jak brak długookresowych doświadczeń, nieproporcjonalnie wysokie koszty najnowocześniejszej technologii w porównaniu do innych technologii przy jednoczesnym znaczącym oddziaływaniu na cenę sprzedaży – dopuszczalne są odstępstwa od zasadniczego obowiązku zastosowania najnowocześniejszej technologii dostępnej w momencie homologacji typu?